

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm
liber secvndvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

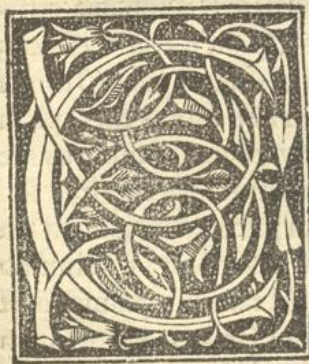
Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

do nunq̄ deserā, sed etiā si ego ab illa deserar, tamē in mea pristina sentētia p̄manebo. Illud tamen velim existimes, me hāc viā optimatū post Catuli mortē nec p̄sidio v̄llo, nec comitatu tenere. Nā, vt ait Rhinton, vt opinor, οὐδ' ἐν εἰσῆν, οἷς δ' οὐδ' ἐν μάλ'. Mihi vero, vt inuideāt piscinarii n̄ri, aut scribā ad te alias, aut ī cōgressum n̄m reseruabo. a curia aut nulla me res diueller, v̄l q̄ ita rectū ē, vel q̄ reb⁹ meis maxie cōsentaneū, vel q̄ a senatu quātī fiā, minime me p̄ceneret. De Sicyoniis (vt scripsi ad te antea) nō multū sp̄i ē ī Senatu. nemo est. n. iā, q̄ q̄rat. Quare, si id expectas, lōgū ē: alia via, si qua potes, pugna. cū ē actū, ne q̄ aī aduersum est ad quos p̄tineret, & raptim ī eā sentētiā pedarii cōcurrerūt. Inducēdi S. C. maturitas nōdū est, q̄ neq̄ sunt q̄ q̄rant, & multi, partim maleuolētia, partim opinione equitatis delectantur. Metellus tuus est egregius Cos. vnum reprehēdo, q̄ otium e Gallia nō magnopere nunciari gaudet. cupit credo triumphare. Hoc vellem mediocrius, cetera egregia. Auli filius vero ita se gerit, vt eius consulatus nō consulatus sit, sed Magni nostri ὑπὸ πῶπιον. De meis scriptis misi ad te gr̄ce p̄fectum cōsulum meum. eum librum L. Cossinio dedi. Puto te latinis meis delectari: huic autem gr̄co gr̄cum inuidere. Alii si scripserint, mittem⁹ ad te: sed mihi crede, simulatq̄ hoc nostrū legerunt, nescio quo pacto retardantur. Nūc (vt ad rem meam redeam) L. Papyrius Petus, vir bonus amatorq̄ noster, mihi libros eos, quos Ser. Claudius reliquit donauit. cū mihi per legē Cincii licere capere Cincius amicus tu⁹ diceret, libenter dixi me accepturū, si attulisset. Nūc, si amas me, si te amari a me scis, enitere p̄ amicos, cliētes, hospites, libertos deniq̄, ac seruos tuos, vt scheda nequa deperat. nā & gr̄cis his libris, quos suspicor, & latinis, quos scio illū reliquisse, mihi vehemēter opus est. Ego autē quotidie magis, q̄d mihi de forēsi labore tēporis datur, in his studiis cōquiesco. per mihi, per in quā gratū feceris si in hoc tā diligēs fueris, q̄ soles in his rebus, quas me valde velle arbitraris. Ipsiusq̄ Peti tibi negotia cōmēdo: de quibus tibi ille aget maximas gratias. Et, vt iam inuisas nos, non solum rogo, sed etiā suadeo. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM
LIBER SECVNDVS.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S. D.

ALENDIS Iun. eūti mihi Antiū, & gladiatores M. Metelli cupide relinqueti, venit obuiā tuus puer: is mihi literas abs te, & Cōmētarium Cōsulum mei gr̄ce scriptū reddidit: in quo lētatus sum me aliquāto ante, de iisdē rebus gr̄ce itē scriptū librū L. Cossinio ad te p̄ferēdū dedisse. Nā si ego tuū ante legissem, furatū me abs te esse diceret. q̄q̄ illa tua (legi em̄ libēter) horridula mihi, atq̄ incōpta visa sunt. sed tñ erant ornata hoc ip̄so, q̄ ornāmēta neglexerāt: & vt mulieres, ideo bene olere, quia nihil olebāt, videbant. Meus autē liber totum Isocratis μυροθήκων, atq̄ oēs eius discipulorū arculas, ac nōnihil etiā Aristotelica pigmēta cōsumpsit: quē tu Corcyre, vt mihi aliis literis significas, strictim attigisti: post aut, vt arbitror, a Cossinio accepisti. Quē tibi ego nō essem ausus mittere, nisi eū lente, ac fastidiose p̄bauissem. q̄q̄ ad me rescriptū iam Rhodo Posidonius, se nostrum illud ὑπόμνημα cū legeret, q̄d ego ad eū, vt ornatius de iisdem rebus scriberet, miserā, nō modo nō excitatū ad scribendū, sed etiā plane p̄teritū. Quid queris: cōturbauī gr̄cā nationē: ita vulgo q̄ instabāt vt darē sibi q̄d ornaret, iā exhibere mihi molestiam destiterūt. Tu, si tibi placuerit liber, curabis vt & Athenis sit, & in ceteris oppidis Gr̄cię. videtur em̄ posse aliqd nostris rebus lucis afferre. Oratiūculas autē & quas postulas, & plures etiā mittā, quoniā quidem ea, quę nos scribimus adolescentulorū studiis excitati, te etiā delectant. Fuit enim mihi commodum, q̄ in eis orationibus, quę Philippicę nominantur, enituerit ille tuus ciuis Demosthenes, & q̄ se ab hoc refractoriolo iudiciali dicendi genere abiūxerit, vt σεμνότητος ἕνεκα, καὶ πολιτικῶν ἕνεκα videretur curare, vt meę quoq̄ essent oratiōes, q̄ cōsulares nominarent. Quarū vna est in Senatu Cal. Ian. Altera ad populū de lege Agraria. Tertia de Orthone. Quarta p̄ Rabinio. Quinta de p̄scriptorū filiis. Sexta, cū Prouinciam deposui in Concione. Septima, qua Catilinā emisi. Octaua, quā habui ad populum postridie, q̄ Catilina profugit. Nona in Concione, quo die Allobroges inuocarunt. Decima, in Senatu Non. Decēb. Sunt p̄terea duę breues, quasi ἀπρωστυλάα legis Agrarię. Hoc totū σῶμα curabo vt habeas. Et quoniā te, cū scripta, tū res meę delectāt, iisdē ex libris p̄spicies,

Piscinarii.

Pedarii.

Scheda nequa peat.

Ornata q̄ sine ornatu
Olēs bene.
Myrothesion.
Aristot.
pigmenta.
Hypomnema.
Natio gr̄ca.
Orationes Cice.
Philippicę.
Refractori olū di. gen⁹
Cōsulares orationes.

Epistol. ad T. P. Atticum

& quæ gesserim, & quæ dixerim. at ni poposcisses, ego me tibi non offerebam. Quod quæris
 quid sit, quo te accersam, ac simul impeditum te negotiis esse significas, neque recusas quin non modo
 si opus sit, sed etiam si velim, accurras, nihil sane est necesse, verumtamen videbare mihi tempora
 peregrinationis commodius posse distribuere, nimis abes diu, presertim cum sis in propinquis locis:
 neque nos te fruimur, & tu nobis cares. Ac nunc quidem otium est: sed si paulo plus furor Pulchelli
 progredi posset, valde te ego istinc excitarẽ. verum preclare Metellus impedit, & impedit.
 Quid quæris? est COS. φιλόπατρις, & (vt semp iudicauit) natura bonus. Ille autem non simulat,
 sed plane Tribunus pl. fieri cupit. Qua de re cum in Senatu ageret, fregi hominem, & incostan-
 tiam reprehendi, qui Romæ Tr. Pl. peteret, cum in Sicilia Aedilitate sepe dicitasset. Sed neque ma-
 gnopere dixisse nobis laborandum, quod nihilo magis ei licitum esset plebeio rep. perdere, quam si
 milibus eius me COS. patriciis esset licitum. Iam cum se ille septimo die venisse a freto, neque sibi
 obuiam quemquam potuisse, & noctu se introisse dixisset, in eo se in concione iactasset, nihil
 ei noui accidisse. Ex Sicilia septimo die Romam, tribus horis Roma Interamnam noctu in-
 troisse. Itẽ ante non esse itum obuiam, ne tum quidem, cum iri maxime debuit. Quid quæris?
 hominem perulantem, modestum reddo, non solum perpetua grauitate orationis, sed etiam
 hoc genere dictorum. Itaque iam familiariter cum ipso cauillor etiam, ac iocor. Quinetiam
 cum candidatum deducerem, is quærit ex me, num consueuissem Siculis locum gladiatorii-
 bus dare, negaui. At ego inquit nouos patronos instituam. sed soror, quæ tantum habeat
 consularis loci, vnum mihi solum pedem dat. Noli inquam de vno pede sororis queri, licet
 etiam alterum tollas. Non consulare inquires dictum, fateor, sed ego odi illam male consula-
 rem. ea est enim seditiosa, ea cum viro bellum gerit, neque solum cum Metello, sed etiam cum Fabio,
 quod eos mihi esse amicos moleste fert. Quod de Agraria lege quæris, sane iam videt refrixisse. Quod
 me quodammodo molli brachio de Pompeii familiaritate obiurgas, nolim ita existimes, me mei
 presidii causa cum illo coniunctum esse: sed ita res erat instituta, vt si inter nos esset forte alia
 qua dissensio, maximas in rep. discordias versari esset necesse: quod a me ita precautum, atque ita
 prouisum est, non vt ego de optima illa mea ratione decederem, sed vt ille esset melior, & alia
 quid de populari leuitate deponeret. Quod de meis rebus, in quas etiam multi incitarant, multo
 scito gloriosus, quam de suis predicare. Sibi enim bene gesse, mihi conseruatæ Reipub. dat testi-
 monium. hoc facere illum mihi quam proficit, nescio, reipub. certe prodest. Quid si etiam Cæsarem,
 cuius nunc venti valde sunt secundi, reddo meliorem: num tantum obscurum reipub? Quinetiam
 am, si mihi nemo inuideret, si omnes, vt erat equum, fauerent, tamen non minus esset pban-
 da medicina, quæ sanaret vitiosas partes Reip. quam quæ execaret. Nunc vero cum equitatus ille
 quem ego in cluuo capitolino te signifero, ac principe collocaram, Senatum deseruerit, nostri
 autem Principes digito se caelum putent attingere, si nulli barbari in piscinis sint, qui ad ma-
 num accedant, alii autem negligant, nonne tibi satis prodesse videor, si perficio vt nolint ob-
 esse, qui possunt? Nam Catonem nostrum non tu amas plus, quam ego: sed tamen ille animo opti-
 mo vtens, & summa fide, nocet interdum Reipu. Dicit enim tanquam in Platonis πολιτικῶν, non
 tanquam in Romuli fece sententiam. Quid verius, quam in iudicium venire, qui ob rem iudicandam pecu-
 niam acceperit? Censuit hoc Cato, assensit senatus Equiti. Curie bellum, non mihi: nam ego
 dissensi. Quid impudentius Publicanis renunciantibus? Fuit tamen retinendi ordinis causa
 facienda iactura, restitit, & peruenit Cato. Itaque nunc Consule in carcere incluso, sepe item se-
 ditione commota, aspirauit nemo eorum, quorum ego concursu, itemque COSS. qui post me
 fuerunt, remp. defendere solebant. Quid ergo istos, inquires, mercede conductos habebimus?
 quid faciemus, si aliter non possumus: an libertinis, atque etiam seruis seruiam? Sed vt tu ais
 ἄλλοις ἀποστῆναι. Fauonius meam Tribum tulit honestius, quam suam, Luceii perdidit, accusauit Nas-
 cam inhoneste: ac modeste tamen dixit, vt Rhodi videret molis potius, quam Moloni operam de-
 disse, mihi, quod defendissem, leuiter succensuit, nunc tamen petit iterum Reip. causa. Luceius quod
 agat, scribam ad te, cum Cæsarem videro, qui aderit biduo. Quod Sicyonii te ledunt, Catoni, & ei
 emulatore attribuas Seruilio, quid ea plaga, nonne ad multos bonos viros pertinet? Sed si ita
 placuit, laudemus, deinde in dissensionibus soli relinquamur. Amalthea mea te expectat, &
 indiget tui. Tusculanum, & Pompeianum me valde delectant, nisi quod me illum ipsum vindicem eris alie-
 ni, quod non Corinthio, sed hoc circūforaneo obruerunt. In Gallia speram quod esse otium. Prognostica
 mea cum oratiunculis predicte expecta. & tamen, quid cogites de aduertu tuo, scribe ad nos. nam mi-
 hi Pomponia nunciari iussit, te mense Quintili Romæ fore. id a tuis literis, quas ad me de ac

Pulchellus

Interamna

Brachio
molli.

Digito cel.
attinge.
Nulli
barbari.
Platonis
Politia.
Romuli
fex.

Molis quod
Moloni &c.

Amalthea
Cicer.

cessu tuo
set, mihi d
& ad me p
cōserues
cutus, neq
sed scripsi v

Cesse cōiurati
tu, eegd vide
nari in cōiō
qd audieris, s
ter facias. Cur

Pderem, valde l
feres tacitū: nisi
arū, & ad v pōs
nū apōs vōs
dimicatio, sed
etiā adiuuādū
dico Balbi C
daturūq; opera
pio, si placet e
um. Sed me x
parte iuuetē, Q
q; bonorū. Hec
scripserit, non
pōi pātes. Se
to. Balneū calef
Quomātiāz affer

lim, ante q; profi
granem: velim S
ram legationē te
iste Sacerdos bon
delectabimus ani

Plim, ante q; profi
granem: velim S
ram legationē te
iste Sacerdos bon
delectabimus ani

cessu tuo miseris, discrepabat. Petus, vt antea ad te scripsi, oēs libros, quos frater suus reliquit, mihi donauit. Hoc illius munus in tua diligētia positū est. si me amas, cura vt cōseruent, & ad me pferant. Hoc mihi nil potest esse gratius, & tū grecos, tū vero latinōs diligenter vt cōserues velim: tuū esse hoc munusculū putabo. Ad Octauū dedi literas, cū ipso nil erā locutus. neq; em̄ ista tua negotia puincialia esse putabam, neq; te in Decurionibus habebam, sed scripsi vt debuī diligenter. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Vra, amabo te, Ciceronē nostrū, ei nos θεοι videmur, πεδλωαῖον in manibus tenebā, & Hercule magnū aceruū Dicēarchi mihi ante pedes extruxerā. O magnū hoīem, & a quo multo plura didiceris, q̄ de Procilio κορινθίων, καὶ Αθλωαίων. puto me Romē habere mihi heredes. lege te hoc doceo, mirabilis vir est. ἤρωδης si homo esset, eū potius legeret, q̄ vnā literā scriberet, q̄ me epistola petiuit: ad te, vt video, cōminus accessit, cōiurasse mallē q̄ restitisse cōiuratiōi, si illū mihi audiendū putassem. De lolio fanus nō es, de vino laudo. Sed heus tu, ecq; vides Cal. venire? Antoniū nō venire? Iudices cogi: nā ira ad me mittūt: Nigidīū minari in cōcione se iudicē, q̄ nō affuerit, cōpellaturū. Velim tamē, si qd est de Antoniū aduētū qd audieris, scribas ad me: & quoniā huc nō venis, coenes apud nos, vtq; pridie Cal. Caue aliter facias. Cara vt valeas.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Rimū, vt opinor, εὐου γελία. Valerius absolut⁹ est Hortētio defendēte. id iudiciū Atilio cōdonatū putabat, & Epicratē suspicor, vt scribis, laesciū fuisse. etem̄ mihi eius caligē, vt fasciē cretatē nō placebāt. Quid sit, sciemus cū veneris. Fenestrarū angustias q̄ rephēdis, scito te κνερσ παλαίω reprehēdere. nā cū ego idē istuc dicerē, gyrus agebat, viridiorum τὰς διαφάσας latis luminibus, nō tā esse suaueis, etem̄ ἔσω μὲν ὄψις α. τ. δε ὄρωμενον β. γ. ἀκτίνες ἢ δ. η. vides em̄ cetera. nā si κατ' εἰδῶλων ἐμπήσεις viderem⁹, valde laboraret εἰδῶλα ἰ angustis, nūc sit lapide illa ἐκχυσίς. Cetera si rephēderis, nō feres racitū: nisi si qd erit eiusmodi, qd sine sumptu corrigi possit. Venio nūc ad mēsem Ianuariū, & ad ὑπόστασιν nostrā, ἀσ πολιτεῖαν, in qua σωκρατικῶς, sed tamē ad extremū, vt illi solebāt, πλὴν ἀρέσκουσιν. Est res sane magni cōsiliū. nā aut fortiter resistēdū ē legi agrariē, ἰ qua est qdā dimicatio, sed plena laudis: aut qescēdū, qd est nō dissimile, atq; ire in Soloniū, aut Antiū: aut etiā adiuuādū, qd a me aiūt Cēsare sic spectare, vt nō dubitet. Nā fuit apud me Corneli⁹, hūc dico Balbū Cēsaris familiarē. Is affirmabat illū oībus in rebus meo, & Pōpeiū consilio vsurū, daturūq; operā, vt cū Pōpeio Crassum cōiūgeret. Hic sunt hęc. cōiūctio mihi summa cū Pōpeio, si placet etiā cū Cēsare reditus in gratiā, cū inimicis pax, cū multitudine senectutis otium. Sed me κατὰ κρίσιν mea illa cōmouet, q̄ est in Libro tertio. Interea cursus, quos prima a parte iuuēte, Quosq; adeo Cōsul virtute, animoq; petisti, Hos retine, atq; auge famā, laudes q̄ bonorū. Hęc mihi cū in eo libro, in quo multa sunt scripta ἀξιολογητικῶς, Calliope ipsa p̄ scripserit, non opinor esse dubitandum, quin semp nobis videat εἰς αἰῶνος ἀξίος ἀμύνεσθαι καὶ πατέρης. Sed hoc ambulationibus Cōpitalitiis reseruemus. tu pridie Cōpitalia memento. Balneū calefieri iubebo, & Pōponiā (nā Terētia rogat) matrē adiūgemus. Θεοφράστου πρὸς Ὀλομαθίας affer mihi de libris Quinti Fratris. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Ecisti mihi pergratum, q̄ Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego, qd inter nos liceat dicere, millesimā partē vix intelligo. p̄ eo tibi p̄sentem pecuniam solui imperaui, ne tu expensum muneribus ferres. At quoniā am nummorum mentio facta est, amabo te, cura vt cum Tycinio quoquo modo poteris, trāsigas. Si in eo quod ostenderat, nō stat, mihi maxime placet ea, quę male empta sunt, reddi, si voluntate Pomponiē fieri poterit, si ne id quidem, nūmi potius reddantur, q̄ vllus sit scrupulus. valde hoc velim, ante q̄ proficiscare, amanter, vt soles, diligenterq; conficias. Clodius ergo, vt ais, ad Tigranem: velim Syrię conditiones. sed facile patior, accommodatius enim nobis est ad liberam legationē tempus illud, cum & Quintus noster iam, vt speramus, in otio confederit, & iste Sacerdos bonę deę cuiusmodi futurus sit, sciri possit. Interea quidem cum Musis nos delectabimus animo æquo, immo vero etiā gaudenti, ac libenti: neq; mihi vnq̄ veniet in

Epicrates.
Caligē vt
fasciē creta
tē.
Gyrus.

Non feres
tacitum.

Cicero.
vers.

Clodius
Bonę deę
sacerdos
ironice.

Epistol. ad T. P. Atticum

Geographia.

Quercus Dodonea.

Cato pro millibus.

Rationem cum musis habere.

Geographica Eratoſthenis.

Spes denarii.

mētē, Crasso inuidere, neq̄ poenitere, q̄ a me ipse nō descuerim. De Geographia dabo operā vt tibi satisfaciā, sed nihil certi polliceor. magnū opus est, sed tñ, vt iubes, curabo vt hui⁹ pergrinationis tibi opus extet. Tu q̄qd indagaris de rep. & maxime, quos Coss. futuros putes, facito vt scia. tamen si nimis sum curiosus. statui em̄ nihil iā de rep. cogitare. Teretiē saltum perspeximus. Quid quis: preter quercū Dodoneā nihil desideramus, quo minus Epirū ipsam possidere videamur. Nos circiter Cal. aut in Formiano erim⁹, aut in Pōpeiano. Tu si in Formiano nō erimus (si nos amas) in Pōpeianū venito. id & nobis erit periucūdū, & tibi nō sane deuium. De muro imperaui Philotimo, ne impediret quo minus id fieret, qđ tibi videret: vt cenſeo, tamen adhibeas Vectium. his temporibus tam dubia vita optimi cuiusq̄, magni estimo vnus estatis fructum palestře palatine: sed ita tamen, vt nil minus velim, q̄ Pomponiam & puerum versari in timore ruine. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Vpio equidē, & iā pridē cupio Alexādreā, reliquāq̄ Aegyptum visere, & simul ab hac hoīm satietate nostri discedere, & cū aliquo desiderio reuerti. sed hoc tēpore, & iis mittētib⁹ *ἀιδέομαι τῶν αἰσίων* & *ἑσπέρων ἐλκεσὶ πέλους.* Quid enim nostri optimates, si qui reliqui sunt, loquētur: an me a liquo p̄mio de sentētia esse deductū? Quid Cato ille noster, q̄ mihi vnus est p̄ cētū millibus? Quid vero historiē de nobis ad annos. DC. predicariat: quas qđ ego multo magis vereor, q̄ eorū hominū, q̄ hodie viuūt, rumusculos. Sed opinor excipiam⁹, & expectemus, si em̄ deferretur, erit qđā nostra potestas, & tū deliberabimus: & iā Hercule est in nō accipiēdo nōnulla gloria. Quare si qđ *θεοφάνης* tecū forte cōtulerit, ne om̄ino repudiaris. De istis rebus expecto literas tuas, qđ Arrius narret, quo animo se destitutū ferat, & qui Coss. parentur, vtrū (vt populi sermo) Pōpeius, & Crassus, an, vt mihi scribitur, cū Gabinio Ser. Sulpitiū: & nū q̄ leges noue, & nū quid noui oīno: & quoniā. Nepos p̄ficiscit, cui nā auguratus deferatur, quo quidē vno ego ab istis capi possum videre ciuitatē meā. Sed qđ ego hęc, quę cupio deponere, & toto animo, atq̄ om̄i cura *φιλοσοφῶν*: Sic inquā in animo, sic vellem ab initio. Nunc vero quoniā, q̄ putauī esse p̄clara, expertus sum q̄ essent inanīa, cū oībus Musis rationē habere cogito. Tu tñ de Curtio ad me rescribe certius, & nūc q̄s in eius locū paretur, & qđ de P. Clodio fiat: & oīa quēadmodum tu polliceris, *ἐπὶ χολῆς* scribe. Et quo die Roma te exiturū putes, velim ad me scribas, vt certiorē te faciā q̄b⁹ in locis futurus sim: epistolāq̄ statim des de his rebus, de q̄bus ad te scripsi. valde em̄ expecto literas tuas. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Qvod tibi superioribus literis pmiserā fore vt opus extaret huius peregrinationis, nihil iā magnopere cōfirmo. sic. n. sum cōplexus otii, vt ab eo diuelli nō queā. Itaq̄ aut libris me delecto, quorū habeo Antii festiuā copīā, aut fluct⁹ numero. nā ad lacertas captādas tēpēstates nō sunt idoneę. a scribēdo prorsus abhorret anim⁹, etem̄ *γεωγραφικὰ* q̄ cōstituerā, magnū opus est: ita valde Eratoſthenes, quē mihi p̄posuerā, a Serapione, & ab Hipparcho reprehendit. Quid cēses, si Tyrānio accesserit: & Hercule sunt res difficiles ad explicādū, & *δυσκοῦνται*, nec tā possunt *ἀνθρωπογραφῆσαι*, q̄ videbātur, & qđ caput est, mihi queuis satis iūsta causa cessandī est. Quinetiā dubitē, an hic Antii cōsidā, & hoc tēpus om̄e cōsumā. vbi qđē ego malle diu nimirū, q̄ Romę fuisse: tu vero sapiētior Buthroti domū parasti. sed, mihi crede p̄xima est illi municipio hęc Antiatū ciuitas. Esse locū tā p̄pe Romā, vbi multi sint, qui Vaticanum nūq̄ viderint: vbi nemo sit p̄ter me, q̄ quēq̄ ex viginti viris vnū esse saluū velit: vbi me interpellet nemo, diligāt oēs: hic hic nimirū *πολιτῶν*. nā istic nō solū nō licet, sed etiā tēdet. Itaq̄ *ἀνεκδοτὰ* a nobis, quę tibi vni legamus, Theopompino genere, aut etiā asperiore multo pangent: neq̄ aliud iā qđ *πολιτεύομαι*, nisi odisse improbos, & id ipsum nullo cū sto macho, sed potius cū aliqua scribēdi voluptate. Sed vt ad rē, scripsi ad quęstores vrbano de Quinti Fratris negotio. vide qđ narrēt, & q̄ spes sit denarii, an Cistophoro Pompeiano iacea mus. Preterea de muro statue, quid faciendum sit aliud. quinetiam quando te p̄ficisci istinc putes, fac vt sciam. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

E Geographia etiā, atq; etiā deliberauimus: Orationes a me autē duas postulas: quarū alterā nō libebat mihi scribere, quia absciderā: alterā, ne laudare eū, quē nō amabā: sed id quoq; videbimus. Deniq; aliud aliqd extabit, ne tibi plane cessasse videamur. De Publio, quē ad me scribis, sane mihi iucūda sunt: eaq; etiā velim oībus vestigiis indagata ad me afferas, cū venies: & interea scribas, si qd intelliges aut suspicabere, & maxime de legatione quid sit acturus. Equidē ante q̄ tuas legi literas, i hominē ire cupiebā, nō mehercule vt differrē cū eo vadimoniū: nā mira sum alacritate ad litigādū: sed videbat mihi si qd esset in eo popolare, q̄ plebeiū factus esset, id amissurus. Quid n. ad plebē trāsisti: vt Tigranē ires salutatu: Narra mihi, Reges Armenii patricios salutare nō solēt: Quid q̄ris! acueram me ad exagitandā hāc eius legationē, quā si ille cōtemnit, & si (vt scribis) bilem id cōmouet, & latoribus, & auspiciibus legis Curiatē spectaculū egregiū. Hercule verū vt loquamur, subcōtumeliose tractat noster Publius, qui cū in domo Cælaris quōdā vnus vīr fuerit, nūc ne in viginti qdē esse potuerit. Deinde alia legatio dicta erat, alia data est: illa optima ad exigēdas pecunias, Druso, vt opinor, Pisauensis nebuloni Vatiniō reseruāt. Hęc ieiuna, ac bella relegatio dat ei, cuius Tribunatus ad istorū tēpora reseruāt. Incende hominē, amabo te, quoad potes. Vna spes est salutis istorū inter istos dissensio, cuius ego qdā initia sensi ex Curione. Iam vero Arrius consulatū sibi ereptū fremit. Megabrotus, & hęc sanguinaria iuuentus inimicissima est: accedat vero, accedat etiā ista rixa auguratus. Spero me p̄claras de istis reb⁹ epistolas ad te sape missurū. Sed illud qd sit scire cupio, qd iacis obscure iā etiā ex ipsis Quinquēuiris loquosdā, qd nā id est: si est em̄ aliqd, plus est boni, q̄ putarāt. Atq; hęc sic velim existimes, nō me abs te querere, q̄ gestiat animus aliquid agere in rep. iam pridē gubernare me tēdebat, etiam cū licebat: nūc vero cum cogar exire de nauī nō abiectis, sed ereptis gubernaculis, cupio istorū naufragia ex terra intueri. Cupio, vt ait tuus amicus Sophocles, De muro quid opus sit videbis. Castritianū mendū nos corrigemus: & tamē ad me Quintus Decelini mendum scripserat: nō ad sororē tuā HS. XXX. Terentia tibi salutem dicit. Cicero tibi mandat, vt Aristodemo idē de se respōdeas, qd de fratre suo sororis tuæ filio respōdisti. De Amalthea qd me admōnes, non negligemus. Cura, vt valeas.

M. T. CICERO T. P. ATTICO, S.

E Pistolā cū a te auide expectare ad vespertū, vt soleo, ecce tibi nūcius, pueros venisse Roma, voco, quēto, ecquid literarū: negāt. Quid ais inquam, nihil ne a Pōponio: perterriti voce, & vultu, cōfessi sunt se accepisse, sed excidisse in via. Quid q̄ris: permolestē tuli. Nulla n. abs te p̄ hos dies epistola inanis aliqua re vtili, & suauī, venerat. Nūc, si qd i ea eplā, quā ante diē. XVI. Cal. Maii dedisti, fuit historia dignū: scribe q̄primū, ne ignoremus: sin nihil p̄ter iocationē, redde id ipm. Et scito Curionē adolescentē venisse ad me salutarū: valde eius sermo de Publio cū tuis literis cōgruebat. Ipse vero mirādū in modū Reges odisse superbos. Perēque narrabat incēsam esse iuueturē, neq; hęc ferre posse. Bene habemus nos si in iis spes est, opinor, aliud agamus. Ego me do historiæ: q̄q; licet me Saufeiu putes esse: nihil me est inertius. Sed cognosce itinera nostra, vt statuas, vbi nos visurus sis. In Formianū volumus venire Parilibus, inde (quoniā putas p̄mittēdū a nobis esse hoc tēpore cratera illū delegatū) Cal. Maiis de Formiano pficiscemur, vt Antii simus ad. V. No. Maii. Ludi n. Antii futuri sunt pridie Non. Maii, eos Tullia spectare vult: inde cogito in Tusculanū: deinde Arpinū. Romā ad Cal. Iun. Te, aut i Formiano, aut Antii, aut in Tusculano, cura vt videamus. Epistolā superiorē restitue nobis, & appinge aliquid noui. Vale.

M. T. CICERO T. P. ATTICO, S.

Sbito cum mihi dixisset Cæcilius quæstor puerū se Romam mittere, hęc scripsi raptim, vt tuos elicerem mirificos cum Publio dialogos, cum eos de quibus scribis, tum illum, quē addis, & ais longum esse, quē ad ea responderis, perscribere. Illum vero qui nō dum habitus est, quem illa Solonio redierit, ad te est relatura. Sic velim putes, nihil hoc posse mihi eē iucundius. Si vero quæ de me pacta sunt, ea nō seruant, in caelo sum, vt sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, q̄ bonam meis purissimis orationibus gratiam retulerit, quarum expecta diuinam. Etenim, quantum coniectura augura

Abscidere literas. Extare.

Vadimonium differre.

Alacritas.

Scōma in Clodium.

Sanguinaria iuuet⁹.

Tralatio a nauī pulchra.

Mendum Castrit.

Ecce tibi.

Iocatio.

Saufeius; Parilia.

Appingete

Palinodia.

Epistol. ad T. P. Atticum

Dynastæ.
Tritones
piscinarū.

mur, erit nebulo iste cū iis Dynastis in gratia: non modo de Cynico consulari, sed ne de istis quidem piscinarū Tritonibus poterit se iactare. non enim poterimus vlla esse in inuidia spoliati opibus, & illa Senatoria potentia. Sin autem ab iis dissentiet, erit absurdū in nos inuehi, verū tamen inuehatur: festiue, mihi crede, & minore sonitu, q̄ putarā, orbis hic in Republica est conuersus: citius omnino q̄ potuit, id culpa Catonis. Sed rursus improbitate istorum, qui auspicia, qui Aeliam legem, qui Iuniam, & Liciniam, qui Caeliam, & Didiam neglexerunt: qui omnia remedia reipublice effuderunt: qui regna, qui prædia Tetrarchis, qui immanis pecunias paucis dederunt. Video iam quo inuidia trāseat, & vbi sit habitatura: nihil me existimaris, neq; vsu, neq; a Theophrasto didicisse, nisi breui tēpore desiderari nostra illa tēpora videris. Etenim si fuit inuidiosa Senatus potentia, cum ea non ad populum, sed ad tres homines immoderatos redacta sit, quid etiam censes fore? Proinde isti licet faciant quos volent

Tetrarchæ

Strumā
dibapho
vestiant.

Consl. Trib. Pleb. deniq; etiam Vatiniū Strumam sacerdotii vestiant: videbis breui tempore magnos, non modo eos qui nihil titubarunt, sed etiam illum ipsum qui peccauit Catonem. nam nos quidem, si per istum tuū sodalem Publiū licebit, cogitamus. Si ille cogitat tantū dūtaxat nos offendere, & qd̄ propriū est artis huius, patria propitia sit, habet a nobis etiā si nō plus q̄ debitum est, plus certe, q̄ postulatū est. Male vehi malo alio gubernāte, q̄ tam ingratis vectoribus bene gubernare. Sed hæc coram cōmodius: nūc audi qd̄ queris. Antium me ex Formiano recipere cogito ad V. Non. Maías. Antio volo Non. Maías proficisci in Tusculanū: sed cū e Formiano rediero, ibi esse volo vsq; ad pridie Cal. Maías. faciam statim te certiorē. Terentia tibi salutem. *καὶ κικέρων ὁ μικρὸς ἀπαύεται τίτῳ τῷ ἀθηναίων.*

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Olo ames cōstantiā meā: ludos Antii spectare nō placet. Est em̄ cum velim virare omnium deliciarū suspitionē, repente delicate, sed etiā inepte peregrinantē. Quare vsq; ad Non. Maías te in Formiano expectabo. Nūc fac vt scia, quo die te visuri simus. Ab Appii Foro hora quarta dederā, aliā paulo ante a Tribus tabernis. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Arro tibi plane, relegatus mihi videor, posteaq; in Formiano sum: dies enim nullus erat, Antii cum essem, quo die non melius scirem Romæ quid ageretur, q̄ ii, qui erant Romæ. Etenim literæ tuæ non solū quid Romæ, sed etiā quid in republica: neq; solum quid fieret, verū etiam quid futurum esset, indicabant. Nunc, nisi si quid ex prætereunte viatore exceptum est, scire nihil possumus. Quare q̄ iam te ipsum expecto: tamen isti puero, quem ad me statim iussu recurrere, da ponderosam aliquam epistolam plenam omnium nō modo actorum, sed etiam opinionum tuarum: ac diem, quo Roma sis exiturus, cura vt sciam. Nos in Formiano esse volumus vsq; ad pridie Non. Maías: eo si ante eam diem non veneris, Romæ te fortasse videbo. Nam Arpinum quid ego te inuitem? *ἤραχ' ἀλλ' ἀγαθὴ κερσόφορος οὐτὶ ἔγωγε ἢς ταῖς δυνάμει γλυκωτέρον ἄλλο ἰδέω.* Hæc igitur, cura vt valeas.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Egent illi Publiū Trib. Pl. factū esse: hoc vero regnū esse, ferri nullo pacto potest. emittat ad me Publius, qui obsignent, iurabo Cn. nostrū, collegā Balbī, Antii mihi narrasse in auspicio fuisse. O suaues epistolas tuas vno tempore mihi datas duas, qbus reddā nescio, deberi qd̄ plane fateor. Sed vide emerferā cōmode ex Antio i Appiā ad Treis tabernas, ipsis Cerealibus, cū i me incurrit Roma veniēs Curio meus, ibidē illico puer abs te cum epistolis. Ille ex me, nihil ne audissem noui: ego negare. Publius, inquit, Trib. Pl. petit. quid ais? & inimicissimus quidē Cæsaris, & vt omnia, inquit, ista rescindat. Quid Cæsar inquā? negat se quicq; de illius adoptione tulisse. deinde suū, Memmiū, Metellī, Nepotīs exprōpsit odiū. Complexus iuuenem, dimisi properans ad epistolas. Vbi sunt qui aiunt quāto magis vidi ex tuis lris, q̄ ex illius sermone, qd̄ ageret de ruminatione quotidiana, de cogitatione Publii, de lituis, de signifero Athenione, de lris missis ad Cn. de Theophanis, Memmiūq; sermone. Quātā porro mihi expectationē dedisti cōuiuis tuis, si i curiositate, sed tñ facile patior te id ad me scribere

bere, presentē audire malo. Q; me, vt scribā aliquid, hortaris, crescit mihi quidē materies, vñ dicitis, sed rota res etiā nūc fluctuat *ἢ ὀπώραν τραχέα*: quę si decesserit, magis erūt iudicata quę scribā: quę si statim a me ferre nō potueris, primus habebis, tamē id aliquādiu solus. Dicitur cęarchū recte amas, luculētus homo est, & ciuis haud paulo melior, q̄ isti nostri *ἀδικαίεργοι*. Literas scripsi hora decima Cerealibus statim vt tuas legerā, sed eas erā daturus, vt putarā, postredie ei q̄ mihi primus obuēnisset. Terētia affecta est tuis literis, & impertit tibi multum salutis. *καὶ κικέρω ὁ φιλόσοφος τὸν πελιανὸν τίτῳ ἀπαράτεται*

Impertit tibi

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Acinus indignū, epistolā tibi a tribus tabernis rescriptā ad tuas suauissimas epistolas, neminē reddidisse. At sciro eū fasciculū, quo illā conieceram, domū eo ipso die latū esse, quo ego dederā, & ad me in Formianū relatum esse. Itaq; tibi tuā epistolā iussi referri, ex qua intelligeres q̄ mihi tū ille grāte fuissent. Romę q̄ scribis sileri, ita putabā: at Hercule in agris nō filetur, nec iā ipsi agri Regnū nostrū ferre possunt. Si vero in hęc *τελέπυλον* ueneris *λασηγονίω*, Formias dico, qui fremitus hominū q̄ irati animi: quāto in odio noster amicus Magnus: cui⁹ cognomē vna cū Crassi diuitis cognomine cōsenescit. Credas mihi velim, neminē adhuc offendi, qui hęc tā lente, q̄ ego fero, ferret. Quare, mihi crede, *φιλοσοφῶμεν*. iuratus tibi possum dicere, nihil esse rāti. Tu si literas ad Sicyonios habes, aduola ī Formianū, vnde nos pridie No. Maii recedere cogitamus. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Vantam tu mihi moues expectationē de sermone Bibuli: quātā de colloquio *βοώπιθ*; quantā etiā de illo delicato cōuiuio: Proinde ita fac venias ad sitientes aures. q̄q̄ nihil est iam qd̄ magis timendū nobis putem, q̄ ne ille noster Sampliceramus, qui cū se omnīū sermonibus sentiet vapulare, & cum has actiones *εὐνοαῖς* videbit, ruere incipiat. Ego autē vsq; eo sum enervatus, vt hoc otio, quo nūc tabescimus, malim *ἐντυραννείσθαι*, q̄ optima spe dimicare. De pangendo, qd̄ me crebro adhortaris, fieri nihil potest. Basilicam habeo nō villā frequētia Formianorū. at quā comparē Basilicā, nisi Tribū Aemiliā: sed omitto vulgus. Post horā quartā ceteri molesti nō sunt. C. Arrius proximus est vicinus, immo ille quidē iā cōturbialis: qui etiā se idcirco Romā ire negat, vt hic mecū totos dies philosophetur. Ecce ex altera parte Sebosus ille Catuli familiaris, quo me vertā: statim mehercule Arpinū irem, nī te in Formiano cōmodissime expectari viderē, dūtaxat ad pridie Non. Maias. Vide. n. quibus hominibus aures sint deditę mee: occasionem mirificā, si quis nūc, dū ii apud me sunt, emere de me fundū Formianū velit. Et tamen illud probem, magnū quid aggrediamur, & multę cogitationis, atq; otii. sed tamen satisfiet a nobis, neq; parceretur labori. Vale.

Venias ad sitientes aures. Sampliceramus.

Basilicā nō villam.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

T scribis, ita video non minus incerta in repu. q̄ in epistola tua: sed tamen ista ipsa me varietas sermonū, opinionūq; delectat. Romę enim videor esse, cum tuas literas lego: & vt sit, in tantis rebus, modo hoc, modo illud audire. Illud tamen explicare non possum, quidnam inueniri possit, nullo recusante ad facultatem agrariam. Bibuli autem ista magnitudo animi in cōmitionum dilatione, quid habet nisi ipsius iudicium sine vlla correctione Rei publicę: nimirum in Publico spes est, fiat fiat Trib. Pl. si nihil aliud, vt eo citius tu ex Epeiro reuertare. nam vt illo tu careas, non video posse fieri, præsertim si mecum aliquid voler disputare. Sed id quidem omnino non dubium est, quin si quid erit eiusmodi, sis aduolaturus. Verum vt hoc non sit, tamen seruet temp. præclarum spectaculum mihi propono, modo te confessorē spectare liceat. Cū hęc maxime scriberē: ecce tibi Sebosus (nondum plane ingemueram) Salue, inquit Arrius. hoc est Roma decedere, quos homines effugī, cū in hos incidī: Ego vero in montes patrios, & ad incunabula nostra pergā. Deniq; si solus non potuero, cū rusticis potius, q̄ cū iis perurbanis, ita tamen, vt quoniā tu nihil certi scribis, in Formiano te præstoler vsq; ad. III. Non. Maias. Terentię pergrata est assiduitas tua, & diligentia, in controuersia Muluiana: nescit omnino te cōmunē causam defendere eorū q̄ agtos publicos possideant: sed tamē tu aliquid publicanis pendis, hęc etiā idē recusat. Ea tibi igitur, & *κικέρω ἀριστοκρατέωται πᾶσι* salutem dicunt.

Epistol. ad T. P. Atticum

M. T. CICERO T. P. ATTICO. S.

Oenato mihi, etiam dormitanti, pridie Calē. Maias, epistola est illa reddita in qua de agro Campano scribis. Quid queris: primum, ita me pupugit, ut somnū mihi ademerit: sed id cogitatione magis, q̄ molestia. Cogitanti autē hęc fere succurrebant: proximū ex eo qđ superioribus literis scripseras, ex familiaritate illius audisse prolatū iri aliquid, qđ nemo improbarer. maius aliquid timuerā: hoc eiusmodi mihi non videbatur. Deinde ut me ego con-
 soler, omnis expectatio largitionis agrarię in agrū Campanū videtur esse deriuata: qui ager ut dena iugera sint, non amplius hominū quinq; millia potest sustinere: reliqua omnis multitudo ab illis abalienetur, necesse est. Pręterea, si vlla res est, quę bonorū animos, quos iam vi-
 deo esse cōmotos, vehementius possit incendere, hęc certe est, & eo magis, q̄ portoriis Italiae sublati, agro Campano diuiso, qđ vectigal superest domesticū pręter vicesimā: quę mihi videtur vna cōciuncula, clamore pedisse quoq; nostrorum esse peritura. Cn. quidem noster iam plane quid cogitet nescio. *φυσᾶ γὰρ οὐ μικροῖσιν ἀνίσκεις ἔλ, ἀλλ' ἀγρία, φύσασσι φοβείας ἔτφ.* qui qđ etiā istuc adduci potuerit. nā adhuc hoc *ἔσοθ' ἔστω*, si leges Cęsarıs probaret, actiones ipsum pręstare debere, Agrariā legem sibi placuisse potuerit: intercedat nec ne, nihil ad se pertinere. De Rege Alexandrino placuisse sibi aliquando confici: Bibulus de cęlo tum seruasset, nec ne, sibi querendum non fuisse. De publicanis voluisse illi ordini commodare: quid futurum fuerit, si Bibulus tum in forum descendisset, se diuinare non potuisse. Nūc vero Sampliceramne quid dices: vectigal se nobis in monte Antilibano cōstituisse, agri Cāpani abstulisse. Quid hoc quęadmodū obrinebis: oppressos vos inqt, tenebo exercitu Cęsarıs. Nō mehercule me tu quidē tā isto exercitu, q̄ ingratis animis eorū hominū, q̄ appellantur boni, qui mihi nō modo p̄miorū, sed ne sermonū quidē vnq; fructū vllū, aut gratiā retulerunt. Q̄ si in eā me partē incitarē, profecto iam aliquā reperirē resistendī viā. Nūc prorsus hoc statui, ut quoniā tanta cōtrouersia est Dicearcho familiari tuo, cū Theophrasto amico meo, ut ille tuus *τὸν περικλυτὸν εἶπυ* lōge omnibus anteponat, hic autem *τὸν θεωφράστου*, vtriq; a me mos gestus esse videatur, puto em̄ me Dicearcho affatim satisfecisse. Respicio nūc ad hęc familiā quę mihi nō modo ut requiescā permittit, sed rephēdit, quia nō semp̄ quieuerim. Quare incūbamus o noster Tite ad illa p̄clara studia, & eo vnde discedere nō oportuit, aliquando reuertamur. Qđ de Quinti Fratris epistola scribis, ad me quoq; fuit *πρόθε λείων, ὅτι δὲν δὲ δ'ράκων, μέσθ' δὲ χίμαρα.* quid dicā nescio. Nā ita deplorat primis verbis mātionē suā, ut quēuis mouere possit: ita rursus remittit, ut me roget, ut annales suos emendē, & edam. Illud tñ qđ scribit, animaduertas velim de portorio circūuectionis: ait se de Coss. sentētia rē ad Senatū reiecis̄se: nōdū videlicet meas literas legerat, quibus ad eū re cōsulata, & explorata p̄scripserā nō deberi. Velim si qui Gręci iā Romā ex Asia de ea causa venerūt, videas, & (si tibi videbit) iis demōstres, qđ ego de ea re sentiā. Si possum discedere, ne causa optima ī Senatu peat, ego satisfaciā publicanis. *εἰ δὲ μὴ,* (vere recū loquar) in hac re malo vniuersę Asiae, & negotiatio-
 ribus, nā eorū quoq; vehemēter interest. hoc ego sentio valde nobis opus esse. Sed tu id videbis. Quęstores autē quęso, nū etiā de Cistophoro dubitāt: Nam si aliud nihil erit, cū erimus oīa experti, ego illud ne qđ cōtemnā. Qđ extremū est, te in Arpinati videbimus, & hospitio agrestī accipiemus, quoniam maritimū hoc contempisti. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Rorsus, ut scribis, ita sentio: turbatur Sampliceramnus: nihil est qđ nō timēdum sit *δολογῶ μὲν τὴν τυραννίδα συσκαλιέσθαι.* Quid enim ista repentina af-
 finitatis coniunctio: quid ager Campanus: quid effusio pecunię significat: quę si essent extrema, tamen esset nimis mali: sed ea natura rei est, ut hęc extrema esse non possint. Quid enim eos hęc ipsa per se delectare possunt: nisi huc venissent, nisi ad alias res pestiferas aditus sibi compararent. Verum, ut scribis, hęc in Arpinati ad. VI. circiter Id. Maias, non desleamus, ne & opera, & oleum philo-
 logię nostrę perierit, sed cōferamus trāquillo animo. Diī immortales, neq; tā me *εὐελπίσια* consolatur, ut antea, q̄ *ἀδίαφορία*, qua nulla in re tam vtor, q̄ in hac ciuili, & publica. Quin etiam, qđ est subinane in nobis, & non *ἀφιλόδοξον*, (bellum est enim sua vitia nosse) is affici-
 tur quadam delectatione. Solebat enī me pungere, ne Sampliceramni merita in patriā ad an-
 nosse bellū, nos sexcētos maiora viderentur, q̄ nostra. Hac qđ cura certe iam vacuus est: summe etenim

Oleum & opera Philo-
 logię.
 Subinane.
 Vitia sua nosse bellū.

ille, sicut
 ad nostru
 nies, veli
 eius fer

rio forent
 ribus, & c
 lūratē ciu
 sa res eo e
 ros fore. A
 vincere in
 lex execrat
 vt, ex legib
 destitit, ne
 dolore. Me
 sare valde
 sa datur. S
 gar: illa &
 vsurū me n
 dia. Sed nih
 dem, sed iam
 deesset. sed

eas videor n
 gnitatis
 teriret. Ego
 me, tā turpe,
 magis mehe
 docuerūt. Bi
 restituit rē. P
 lūrate, an n
 neq; approbo
 etaculis p̄spe
 naribus, Dip
 gnus. millies
 tri clamore d
 scripti esse vi
 sunt dicta. Ca
 vt salua rep.
 banf. Inimici
 tarię minitab

ille, sicut Phocis Curiana, stare videbatur. Sed hæc coram. Tu tamē videris mihi Romę fore ad nostrum aduentum: qđ sane facile patiar, si tuo cōmodo fieri possit. sin vt scribis, ita venies, velim ex Theophane respicere, quonā in me animo sit Arabarches, quę res scilicet solet

Phocis Curiana. Arabarches,

κῆρ τὸν κινδευμονικόν, & ad me ab eo quasi ὑπερδίκως afferre, quemadmodū me geram: aliquid ex eius sermone poterimus πρὸς τὴν ὄλωρ suspicari. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Cepi aliquot epistolas tuas, ex quibus intellexi, quod suspensio animo, & sollicito scire aueres, quid esset noui. tenemur vndique, neque iam quo minus seruiamus, recusamus: sed morte, & electione, quasi maiora timemus, quam multo sunt minora. Atque hic status, quod vna voce omnium gemitur, neque verbo cuiusquam subleuat, σκοπός est, vt suspicor, illis qui timent vllam cuiusquam largitionem relinquere. Vnus loquitur, & palam aduersatur adolescens Curio. Huic plausus maximi, consolatio forensis perhonorifica, signa preterea benevolentiae multa a bonis impetrantur. Fusu clamoribus, & conuiuiis, & sibilis cōsectatur. His ex rebus non spes, sed dolor est maior: cum videas voluntate ciuitatis soluta, virtute alligata. Ac, ne forte gratias κῆρ λαπὸν de singulis rebus, vniuersa res eo est deducta, spes vt nulla sit, aliquando non modo priuatos, verum etiam magistratus liberos fore. Attamen in oppressione, sermo in circulis dūtaxat, & in conuiuiis est liberior, quam fuit: vincere incipit timore dolor, sed ita, vt omnia sint plenissima desperationis. Habet etiam Capana lex execrationem in concione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideat: ad quæ vt ex legibus Iulii non dubitat iurare ceteri. Laterensis existimat recte fecisse, quod Trib. pl. petere destitit, ne iuraret. Sed de rep. non libet plura scribere: displiceo mihi, nec sine summo scribo dolore. Me tueor, vt oppressis omnibus, non demisse: vt tantis rebus gestis, parum fortiter. A C. Casare valde liberaliter inuitor in legationem illam, sibi vt sim legatus, atque libera legatio voti causa datur. Sed hæc & presidii apud pudorem Pulchelli non habet satis, & a fratris aduentu me ablegat: illa & munitior est, & non impedit, quo minus adsim cum velim, & hanc ego teneo, sed vsurum me non puto. neque tamen scit quisquam, non libet fugere, a quo pugnare, magna sunt hominum studia. Sed nihil affirmo, tu hæc filebis. De Stathio manumisso, & nonnullis aliis rebus, angor equidem, sed iam profus occallui: tu vellem ego, & cupere, adesses: nec mihi consiliū, nec consolatio deesset. sed ita te para, vt si in clamaro, adules. Vale.

Curio

M. T. CICERO T. P. ATTICO. S.

Vita me sollicitant, & ex reip. tanto motu, & ex his periculis quæ mihi ipsi intēditur, & sexcetera sunt, sed mihi nil est molestius, quam Scathiū manumissum: nec meū imperiū, omitto imperiū, non similitudinem meam reuereri saltē. Nec quid faciam, scio: neque tantum est in re, quantum est sermo. Ego autem ne irasci possum quodam iis, quos valde amo: tantum doleo, ac mirifice quidem. Cetera in magnis rebus, minus Clodii, cōtentionesque, quæ mihi proponuntur, modice me tangunt. etenim vel subire eas videor mihi summa cum dignitate, vel declinare nulla cum molestia posse. Dices fortasse, dignitatis ἄλλο τὰ δὲ πρός, salutem, si me amas, cōsule. Me miserum, cur non ades: nihil te profecto pertiret. Ego fortasse πρὸς τὸν ἄλλο, & nimium τὸ καλὸν προσαίτησα. Scito nil unquam fuisse tam infame, tam turpe, tam denique omnibus generibus, ordinibus, ætatibus offensum, quam hunc statum, qui nunc est, magis mehercule, quam vellere, non modo quam putare. Populares isti iam etiam modestos homines sibilare docuerunt. Bibulus in celo est, nec quare, scio, sed ita laudat, quasi vnus homo nobis cunctando restituit rem. Pompeius nostri amore, quod mihi summo dolori est, ipse se afflixit: neminem timet: voluntate, an metu necesse sit iis vti, vereor. Ego autem neque pugno cum illa causa propter illam amicitiam: neque approbo, ne omnia improbe, quam antea gessi. vtor via populii, sensus maxime in theatro, & spectaculis spectus est. Nam gladiatorii, qua dominus, qua aduocati, sibilis cōscissi. Ludis Apollinaribus, Diphilus Tragædus in nostrum Pompeium pertulater iuectus est. Nostra miseria tu es magnus. millies coactus est dicere. Eadem virtutem istam veniet tempus, cum grauius gemes. toti theatri clamore dixit, itaque cetera. Nam & eiusmodi sunt in versus, vti ab inimico Pompeii in tempus scripti esse videantur. Si neque leges, neque mores cogunt, & cetera magno cum fremitu, & clamore sunt dicta. Casar cum venisset mortuo plausu, Curio filius est isecutus. Huic ita plausum est, vt salua rep. Pompeio plaudere solebat. Tulit Casar grauius, literę Capuam ad Pompeium volare dicebant. Inimici erant equibus, qui Curioni stantes plauserant, hostes omnibus. Roscia legi etiam frumentarie minitabantur: sane res erat perturbata. Equidem malueram, quod erat susceptum ab illis, silentio

Bibulus in celo est.

Vtor via populii. Diphili in Pompeium dicta.

Lex fru

Epistol. ad T. P. Atticum

trāsire: sed vereor ne nō liceat, nō ferūt homines qđ videt esse tñ ferēdū. Sed est iam vna vox omnīū magis odio firmata, q̄ p̄sidio. Noster aut Publius mihi miniat, inimicus est, impēdet negotiū, ad qđ scilicet tu aduolabis, videor mihi n̄m illū cōsularē exercitū bonorū oīm, etiā satis bonorū habere firmissimū. Pompeius significat studiū erga me nō mediocre, idem affirmat verbū de me illū nō esse facturū, in quo non me ille fallit, sed ipse fallitur. Cosconio mortuo, sum in eius locū inuitatus, id erat vocari in locū mortuī, nil me turpius apud homines fuisset, neq; vero ad istā ipsam ἀσφάλειαν quicq̄ alienius. Sūt enim illi apud bonos inuidiosi, ego apud improbos meā retinuissem inuidiā, alienā assumpsissem. Caesar me sibi velle esse legatū: honestior hac declinatio periculi, sed ego hoc nō repudio. Quid ergo est: pugnare malo, nil tamē certi. Irerū dico, vtinā adesses: sed tamē, si erit necesse, arcessemus. Quid aliud: qđ hoc opinor, certi sumus perisse omnia. Quid em̄ ἀκουζόμεθα tā diu! Sed hac scripsi properās, & mehercule timide. Posthac ad te, aut si p̄ fidelem habebo cui dem, scribā omnia plane: aut si obscure scribā, tu tamen intelliges. In his epistolis me Lelium, te Furium faciā: cetera erūt ἑὸ ἀνιγμῶσι. Hic Cæciliū colimus, & obseruamus diligēter. Edicta Bibuli audio ad te missa, is ardet dolore, & ira noster Pompeius. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Pragmatici.

Diodori Stoici mors. Describo.

Subtiliter.

Nicato, vt te velle intellexeram, nullo loco defui. Numestium ex literis tuis studiose scriptis, libeter in amicitia recepi. Cæciliū qbus rebus possum tueor diligenter. Varro satissacit nobis. Pōpeius amat nos, charosq; habet. Credis inquires: credo, prorsus mihi psuadet: sed quia, vt video, pragmatici homines omnibus historicis p̄ceptis, versibus deniq; cauere iubent, & vetāt credere, alterū facio, vt caueā: alterū, vt nō credā, facere nō possum. Clodius mihi adhuc denūciat periculum. Pompeius affirmat, nō esse periculū, adiurat, addit etiā se prius occisum iri ab eo, q̄ me violatum iri. Tractatur res simul, & si quid erit certi, scribā ad te: si erit pugnandū, atcessam ad societate laboris, si quies dabitur, ab Amalthea te nō cōmouebo. De rep. breuiter ad te scribā, iam n. charta ipsa ne nos prodat, pertimesco. Itaq; posthac, si erunt mihi plura ad te scribēda, ἀσφαλείῃ obscurabo. Nūc quidē nouo quodā morbo ciuitas moritur, vt cū oēs ea quæ sunt acta, improbent, querātur, doleāt, varietas in re nulla sit, aperteq; loquantur, & iam clare gemant: tamē medicina nulla affertur, neq; em̄ resisti sine interuentione posse arbitramur: nec videmus q̄ finis cedendi p̄ter exitium futurus sit. Bibulus hominū admiratione, & beneuolentiā in celo est: edicta eius, & cōciones describūt, & legūt. nouo quodā genere in summā gloriā venit: populare nūc tā nil est, q̄ odiū populariū. Hac quo eruptura sint, timeo: sed si dispicere qđ cōperō, scribā ad te apertius: tu si me amas tātū, quātū p̄fecto amas, expeditus facito vt sis: si in clamaro, vt accurras: sed do operā, & dabo, ne sit necesse. Qz scripserā te Furium scripturū, nil necesse est tuū nomē mutare: me faciā Lelium, & te Atticū, neq; vtar meo chirographo, neq; signo, si modo erūt eiusmodi literæ, quas in alienū incidere nolim. Diodorus mortuus est, reliquit nobis HS. fortasse centies. Comitā Bibulus cū Archilocho edicto ī ante diē. XV. Cal. Nouemb. distulit. A Vibio libros accepi. Poeta ineptus, nec tamen scit nihil, sed est non inutilis. describo, & remitto. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

De rep. quid ego tibi subtiliter scribā: tota perit: atq; hoc est miserior, q̄ reliquisti, qđ tū videbat eiusmodi dominatio ciuitate oppressisse, quæ iucunda esset multitudini, bonis autē ita molesta, vt tñ sine perniciē. nūc repete tāto in odio est oibus, vt quorsum eruptura sit, horreamus. Nā iracundiā, atq; in tēperatiā illoꝝ sumus experti, qui Catoni irati, omnia perdidērūt: sed ita lenibus vt videbant venenis, vt posse videremur sine dolore interire. Nūc vero sibilis vulgi, sermonibus honestoꝝ, fremitu Italię vereor ne exarserit. Eqđē sperabā, vt sepe etiā tecū loqui solebā, sic orbē reipu. esse cōuersum, vt vix sonitū audire, vix imp̄ssam orbitā videre possem: & fuisset ita, si hoies trāsitu tēpestatis expectare potuissent: sed cū diu occulte suspirassent, postea iā gemere, ad extremū vero loqui oēs, & clamare cōperūt. Itaq; ille noster amicus insolens infamię, semp in laude versatus, circūfluens gloriā, deformatus corpore, fractus animo, quo se conferat, nescit. Progressum præcipitē, inconstantē reditū videt, bonos inimicos habet, improbos ipsos nō amicos. Ac vide mollitiem animi, nō tenui lachrymas, cum illum ante. VIII. Cal. Sextil. vidi de edictis Bibuli concionantē, qui ante solitus esset iactare se

mag
ve d
iucū
Et
crede
forma
cum e
illū ed
qui leg
& eū
fuetus
turus,
lisset, q
cionem
queris:
dius in
sum est
ego defi
si te ad t
nos aut
dum te

hoc Pōp
diceret m
ipse arma
ille nō ser
Hac in e
autē man
nō destit
sicut faci
opes nostr
summa in
tū esse sent
ficatur, in
mihi & cō
bo. Multa p
Publio elio
gula explic
fore explic
Craffo vrg
tur, nos aut
indiges, qui
habeo ad te
men spes nu
fatis, quem
dri negligē
mestium lib
mendatione

magnificentissime illo in loco, summo cum amore populi, cunctis fauentibus, ut ille tum humilis, ut demissus erat, ut ipse etiam sibi, non iis solum qui aderant, displicebat. O spectaculum vni Crasso iucundum, ceteris non item: nam quia deciderat ex astris, lapsus potius, quam progressus videbatur. Et ut Apelles, si Venerem, aut si Protogenes Hialysium illum suum cenno oblitum videret, magni credo acciperet dolorem: sic ego hunc omnibus a me pictum, & politum artis coloribus, subito deformatum, non sine magno dolore vidi, quod nemo putabat propter Clodianum negotium, me illi amicum esse debere: tamen tantus fuit amor, ut exhauriri nulla posset iniuria. Itaque Archilochia in illum edicta Bibuli populo ita sunt iucunda, ut eum locum ubi proponuntur, praeter multitudinem eorum qui legunt, transire nequeamus: ipsi ita acerba, ut tabescat dolore: mihi mehercule molesta, quod & eum quem semper dileximus, excruciant: & timeo, tam vehementis vir, tamque acer in foro, & tam infuetus contumelie, ne omni animi impetu dolori, & iracundiae pareat. Bibuli qui sit exitus futurus, nescio: ut nunc sese habet, admirabili gloria est: qui cum comitia in mensem Octobrem distulisset, quod solet ea res populi voluntatem offendere, putat Caesar oratione sua posse impelli comitionem, ut iret ad Bibulum: multa cum seditiosissime diceret, vocem exprimere non potuit. Quid queris? sentiunt se nullam ullius partis voluntatem tenere, eo magis vis nobis est timenda. Clodius inimicus est nobis. Pompeius confirmat eum nil esse facturum contra me: mihi periculum sum est credere, ad resistendum me paro, studia spero me summa habiturum omnium ordinum. Te cum ego desidero, tum vero res ad tempus illud vocat: plurimum consilii, animi, praesidii denique mihi si te ad tempus videro, accesserit. Varro satis mihi facit. Pompeius loquitur diuinitus, spero nos aut certe cum summa gloria, aut etiam sine molestia esse discessuros. Tu quid agas, quemadmodum te oblectes, quid cum Sicyoniis egeris, ut sciam, cura. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Vam vellere Romae mansisses, quod egisses profecto, si haec fore putassemus: nam Pulchellum nostrum facillime teneremus: aut certe quod esset facturum, scire possemus: nunc se res sic habet, volitat, furit, nihil habet certi, multis denunciat, quod fors obtulerit, id acturus videtur. Cum videt quo sit in odio status hic rerum, in eos qui haec egerunt, impetum facturum videtur, cum autem rursus opes, & vim exercitum recordatur, conuertit se in nos. Nobis autem ipsis, tum vim, tum iudicium minatur. Cum hoc Pompeius egit, & ut ad me ipse referebat (alium, non habeo neminem testem) vehementer egit, cum diceret in summa se perfidia, & sceleris infamia fore, si mihi periculum procrearetur ab eo, quem ipse armasset, quem Plebeium fieri passus esset: sed fide recepisse, & ipsum, & Appium de me: hanc si ille non seruaret, ita laturum, ut omnes intelligerent, nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse. Haec in eam sententiam cum multa dixisset, aiebat illum primum sane diu multa contra: ad extremum autem manus dedisse, & affirmasse nil se contra eius voluntatem esse facturum. sed postea tamen ille non destitit de nobis asperime loqui: quod si non faceret, tamen ei nihil crederemus, atque omnia, sicut facimus, pararemus. Nunc ita nos gerimus, ut in dies singulos, & studia in nos hominum, & opes nostrae augeantur. Reputa, nulla ex parte attingimus, in causis, atque in illa opera nostra fore summa industria versamur: quod egregie non modo iis qui utuntur opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus: domus celebratur, occurritur, renouatur memoria consulatus, studia significatur, in eam spem adducimur, ut nobis ea contentio quae impedit, interdum non fugienda videatur. Nunc mihi & consiliis opus est tuis, & amore, & fide: quare aduola, expedita mihi erunt omnia, si te habebis. Multa per Varronem nostrum agi possunt, quae te etiam urgente erunt firmitiora: multa ab ipso Publico elici, multa cognosci, quae tibi occulta esse non poterunt, multa etiam, sed absurdum est singula explicare, cum ego te requiram ad omnia. Vnum illud tibi persuadeas velim, omnia mihi fore explicata, si te videro, sed tantum est in eo, si ante quam ille meam magistratum. Puto Pompeium Crasso urgente, si tu aderis, qui per βοωνιδα ex illo ipso intelligere possis, qua fide ab illis agatur, nos aut sine molestia, aut certe sine errore futuros. Precibus nostris, & cohortatione non indiges, quid mea voluntas, quid tempus, quid rei magnitudo postulet, intelligis. De Reputa nihil habeo ad te scribere, nisi summum odium omnium hominum in eos, qui tenent omnia: mutationis tamen spes nulla: sed quod facile sentias, tedit ipsum Pompeium, vehementerque poenitet, non prouideo satis, quem exitum futurum putem: sed certo videntur haec aliquo eruptura. Libros Alexandri negligentis hominis, & non boni poetae, sed tamen non inutilis tibi remisit. Numerium Numentium libenter accepi in amicitiam, & hominem grauem, & prudentem, & dignum tua commendatione cognoui. Vale.

Dec. ex ast.
Ven. Apel.
Hialysius
Protog.
Amor.

Pulchellus

Antiquius

Alex. poeta
malus,

Epistol. ad T. P. Atticum

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Ambulans
dictavi.

Vnq̄ ante arbitror te epistolam meam legisse, nisi mea manu scriptam: ex eo colligere poteris quāta occupatione distinear. Nam cū vacui tēporis nil haberem, & cū recreāde vocula causa necesse esset mihi ambulare, hac dictavi ambulans. Primū igitur illud te scire volo, Sampficeramnū nostrū amicū vehementer sui status pœnitere, restituiq̄ in eū locū cupere, ex quo decidit, dolorēq̄ suū imptire nobis, & medicinā interdū aperte q̄rere, quā ego possem inuenire nullā. Deinde oēs illius partis auctores, ac socios, etiā nullo aduersario cōsenses. Consensionē vniuersorū, nec volūtate, nec sermone maiorē vnq̄ fuisse. Nos autē, nā id te cupere certo scio, publicis cōsiliis nullis interfumus, totosq̄ nos ad forensē operā, laborēq̄ cōtulimus: ex quo, qd̄ facile intelligi possit, in cōmemoratione earū rerū quas gessimus, desiderioq̄ versamur. Sed ^{Βοώντις} nostri consanguineus nō mediocres terrores iacit, atq̄ denūciat, & Sampficeranno negat, ceteris p̄ se fert, & ostentat. Quamobrē si me amas tārū, quātū profecto amas, si dormis, expergiscere, si stas, ingredere, si ingrederis, curre, si curris, aduola. Credibile nō est, quātū ego in consiliis, & prudentia tua, qd̄q̄ maximū est, quantū in amore, & fide ponā. Magnitudo rei longam orationē fortasse desiderat, coniūctio vero nostrorū animorū breuitate contēta est: permagni nostra interest, te si comitiis non potueris, at declarato illo, esse Romæ. Cura vt valeas, mi suauissime Attice.

Si dormis
&c. nota
auxesin.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Amor.

Vas Numestio literas dedi: sic te his euocabā, vt nihil acrius, neq̄ icitatus fieri posset. Ad illā celeritatē adde etiā si qd̄ potes, ac ne sis perturbatus. noui em̄ te, & nō ignoro, q̄ sit amor oīs sollicitus, atq̄ anxius. Sed res est, vt spero, nō tā exitu molesta, q̄ auditu. Vectius ille noster iudex Casari, vt perspicimus, pollicitus est, sese curaturū, vt in aliquā suspitionē facinoris Curio filius adduceretur. Itaq̄ in sinu, atq̄ in familiaritate adolefcētis, & cū eo vt res indicat, sæpe cōgressus est. Rem in eū locū adduxit, vt diceret sibi certū esse cū suis seruis in Pōpeiū impetū facere, eūq̄ occidere: hoc Curio ad patrē detulit: ille ad Pompeiū: res delata ad Senatū est. Introductus Vectius, primo negabat se vnq̄ cū Curione retulisse, neq̄ id sane diu. Nā statim fidem publicā postulauit, reclamātū est: tū exposuit manū fuisse iuuetutis duce Curione, in qua Paulus initio fuisset, & C. Cepio, & Brutus, & Lentulus Flamini filius conseruo patre: postea C. Septimiu scribā Bibuli pugionē sibi a Bibulo attulisse, qd̄ tortū irrisum est: Vectio pugionē defuisse, nisi ei Consul dedisset. Eoq̄ magis id eiectū est, q̄ ad. III. Id. Maii Bibulus Pōpeiū fecerat certiorē, vt caueret insidias, in quo ei Pōpeius gratias egerat. Introductus Curio filius, dixit ad ea quæ Vectius dixerat, maximeq̄ in eo, tum quidē Vectius est reprehensus, q̄ dixerat adolescentū consiliū, vt in foro cū gladiatoribus Gabiniū Pompeiū adorirētur, in eo principē Paulū fuisse, quē constat eo tēpore in Macedonia fuisse. Fit S. C. vt Vectius, q̄ confessus esset se cum telo fuisse, in vincula conuiceretur: qui eum emisisset, cōtra rēpublicam esse facturū. Res erat in ea opinione, vt putarēt id esse actum, vt Vectius in forum pugione, & item serui eius cōphenderentur cum telis: deinde ille se diceret indicaturum. Idq̄ ita actum esset, nisi Curiones rem ante ad Pompeiū detulissent, tum S. C. in cōcione recitatū est. Postero autē die Casar, is qui olim cū prator esset, Q. Catulum ex inferiore loco iusserat dicere, Vectiū in rostra produxit, eūq̄ in loco constituit, quo Bibulo Cos. aspirare nō liceret. Hic ille oīa q̄ voluit de rep. dixit, vt q̄ illuc factus, institutusq̄ venisset. Primū Cepionē de oratione sua sustulit, quē in Senatu acerrime nominarat, vt appareret noctē, & nocturnā deprecationē intercessisse. Deinde quos in Senatu ne tenuissima quidē suspitione attigerat, eos noīauit. Lucullū, a quo solitū esse ad se mitti C. Fanniū illū, q̄ in P. Clodiū subscripserat, L. Domitiū, cui domū cōstitutā fuisse vnde eruptio fieret, me nō noīauit: sed dixit cōsularē disertū vicinū Cos. sibi dixisse, Halam Seruiliū aliquē, aut etiā Brutū opus eē reperiri. Addidit ad extremū, cū iā dimissa cōcione reuocatus a Varinio fuisset, se audisse ex Curione his de reb⁹ cōsciū esse Pisonē generū meū, & M. Laterēsem. Nūc reus erat apud Crassum diuitē Vectius de vi: & cū esset damnatus, erat iudiciū postulatorurus. Qd̄ si impetrasset, iudicia fore videbantur: ea nos, vtpote q̄ nihil cōtemnere solemus, nō primescebamus. Hominū qdē summa erga nos studia significabant: sed prorsus vitē tēdet, ita sunt oīa oīm miseriarū plenissima. Modo cedē timueramus, quā oratio fortissimi senis Q. Cōsidiū discusserat: ea, quā quotidie time-

Tea, quā.

re potueramus, subito exorta est. Quid queris: nil me infortunatus, & Catulo, cum splendore vite, tum hoc tempore. Nos tamen in iis etiam miseriis erecto animo, & minime perturbato sumus, honestissimeque & dignitatem nostram magna cura tuemur. Pompeius de Clodio iubet nos esse sine cura, & summam in nos benevolentiam omni oratione significat. Te habere consiliorum auctorem, sollicitudinum socium, omni in cogitatione consuetum cupio. Quare, ut Numestio madaui, tecum ut ageret, ite atque eo si potest acrius te rogo, ut plane ad nos adules, respiraro, si te videro. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Um aliquem apud te laudaro tuorum familiarium, volam illum scire ex te me id fecisse, ut nup me scis scripsisse ad te de Varronis erga me officio, te ad me re scripsisse eam rem summam tibi voluptati esse, sed ego mallem ad illum scripsisses mihi illum satisfacere. mirabiliter enim moratur est sicut nosti *ἐλκτα ἡδὲ οὐδὲν*. sed nos tenemus preceptum illud *τὰς ἡμῶν κρατύντων*. At Hercule alter tuus familiaris Hortensius, qui plena manu, qui ingenue, qui ornate nostras laudes in astra sustulit, cum de Flacci pretura, & de illo tempore Allobrogum diceret. Sic habeto, nec amantius, nec honorificentius, nec copiosius potuisse dici. ei te hoc scribere a me tibi esse missum, sane volo. Sed quid tu scribas: quem iam ego venire, atque adesse arbitror. Ita enim egi tecum superioribus literis, valde te expecto, valde desidero: neque ego magis, quam ipsa res, & tempus poscit. His de negotiis, quid scribam ad te, nisi idem quod sepe: rep. nil desperatius: his quorum opera, nihil maiore odio. Nos, ut opinio, & spes, & coniectura nostra fert, firmissima benevolentia hominum muniti sumus. Quare adules, aut expedies nos omni molestia, aut eris particeps. Ideo sum brevior, quam ut spero, coram brevi conferre, que volumus, licebit. Vale.

Hortensius.

M. T. CICERONIS EPISTOLARUM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER TERTIVS.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Um antea maxime nostra interesse arbitrabar te esse nobiscum: tum vero, ut legi rogationem, intellexi ad iter, quod constitui, nil mihi optatius cadere posse, quam ut me quamprimum consequere: ut cum ex Italia profecti essemus, siue per Epirum iter esset faciendum, tuo tuorumque presidio uteremur, siue aliud quid agendum esset, certum consilium de tua sententia capere possemus. Quamobrem te oro, des operam, ut me statim consequere. facilius potes, quoniam de provincia Macedonia perlata lex est. Pluribus verbis tecum agerem, nisi pro me apud te res ipsa loqueretur. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, ubi pro meo iure ditius esse possem, quam in fundo Sicce, presertim nondum rogatione correctam: & simul intelligebam, ex eo loco si iter haberem, posse me Brundisium referre: sine te autem non esse nobis illas partes tenendas propter Antonium. Nunc, ut ad te antea scripsi, si ad nos veneris, consilium totius rei capiemus. iter esse molestum scio, sed tota calamitas omneis molestias habet. Plura scribere non possum, ita sum animo percusso, & abiecto. Cura ut valeas. Dat. VI. Id. April. Naryci Locridis.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

tinam illum die videam, cum tibi agam gratias, quod me vivere coegisti. Adhuc equidem valde me poenitet, sed te oro, ut ad me Vibonem statim venias, quo ego multis de causis conuertam iter meum. Sed eo si veneris, de toto itinere, ac fuga mea consilium capere poteris: si id non feceris, mirabor, sed confido te esse omnino facturum. Vale.

M. T. CICERO. T. P. ATTICO. S.

iserie nostre potius velim, quam incostantem tribuas, quam a Vibone, quo te arcessabamus, subito discessimus. allata est enim nobis rogatio de pernicie mea, in qua quod confectum esse audieram, erat huiusmodi, ut mihi ultra quadringenta millia liceret esse. Illo cum pervenire non liceret, statim iter Brundisium versus contuli ante diem rogationis, ne & Sicca, apud quem eram, periret, & quod Melita esse

Calamitas.

Ad me Vibonem venias.